

Arrest

nr. 318 404 van 12 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 4 september 2021, dient op 6 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 30 september 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 24 april 2024.

1.3. Op 4 juni 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 5 juni 2024 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse soennitische Koerd te zijn geboren op [...] in het district Ranya, gelegen in de Iraakse provincie Suleimaniya, (Noord-Irak, Koerdisch Autonome regio – KAR). U woonde daar tot aan uw vertrek uit Irak. U ging tot het eerste middelbaar naar school en begon daarna te werken als automekaniker omdat uw vader overleden was en u in moest staan voor het levensonderhoud van uw familie. In 2009 opende u uw eigen garage. U was gehuwd met [S.] maar bent sinds uw vertrek uit Irak niet langer samen met haar. Uw zoon verblijft bij uw zus in Koye, gelegen in de Iraakse provincie Erbil.

Op een dag kwam [A.], een kennis van u, met zijn auto langs bij uw garage omdat hij met een olie lekkage zat. U vertelde [S.] dat u twee dagen nodig had om zijn auto te herstellen. [A.] vond dit oké, liet zijn auto achter en vertrok. Eén uur later kwam [A.] terug en hij vroeg u om hem uw auto te laten gebruiken. U overhandigde uw sleutels aan hem waarna hij uw auto nam. Na twee dagen had u [A.] zijn wagen hersteld en u bracht de auto naar zijn woning. U klopte aan bij de woning van [A.] en vroeg, nadat zijn moeder de deur open had gedaan, naar [A.]. [A.] zijn moeder vertelde u dat [A.] naar Iran was vertrokken. U vertelde dat [A.] uw auto genomen had en nooit toestemming gevraagd had om met zijn auto naar de Iraanse grens te rijden. Vervolgens zette u de auto van [A.] bij zijn huis binnen en u vertrok te voet richting uw huis. Daarna vernam u zeventien dagen langs niks van [A.] en uw auto. Na zeventien dagen werd u opgebeld door [A.] en hij zei dat u zich onmiddellijk diende te verstoppen omdat u anders aangehouden zou worden. U vroeg hem waarom maar [A.] zei dat hij u 's avonds zou terugbellen, waarna hij aflegde. Ten gevolge van dit telefoontje besloot u, uit angst om aangehouden te worden, naar uw zus in Koye te gaan. 's Avonds kwam [A.] naar u toe samen met twee neven van hem, [D.] en [S.]. Allen waren ze gewapend en ze vroegen u om in te stappen bij hen. Nadat u ingestapt was vertelden ze u dat ze het huis van [O.], een officier van de Peshmerga / smokkelaar, hadden beschoten vanuit uw wagen en dat dit duidelijk te zien was op de camerabeelden. Ze stelden voor dat u zich zou aangeven bij de politie en zou bekennen dat u achter de aanval op [O.] zijn huis zat. In ruil zou u daarvoor onmiddellijk 10 000 dollar ontvangen en gedurende uw opsluiting zou uw familie elke maand 500 dollar krijgen. U ging niet akkoord met dit voorstel. [A.] stelde later voor om te bemiddelen met [O.] en u diende zich in de tussentijd gewoon te verstoppen. U zat 24 dagen verstopt bij uw zus alvorens [A.] opnieuw contact nam met u. [A.] toonde u dat hij in Turkije op reis was en vertelde u dat het probleem met [O.] niet opgelost kon worden via bemiddeling. U vroeg wat u moest doen en [A.] droeg u op naar Zakho te gaan. U deed dit en verbleef vervolgens gedurende 26 dagen in een hotel te Zakho. [O.] had via uw familie laten weten dat u moest terugkeren en getuigen tegen [A.] door toe te geven dat hij uw wagen gebruikt had bij de aanslag. [O.] dreigde er ook mee u te vermoorden indien u niet getuigde tegen [A.]. U wilde echter niet getuigen tegen [A.] omdat deze er tevens mee gedreigd had u te vermoorden, indien u hem zou verklikken.

Daar u tussen twee vuren zat, besloot u een visum voor Turkije te regelen waarna u Irak verliet in het jaar 2020, waarna u met behulp van een smokkelaar verder reisde naar Europa. In Italië werd u door twee personen benaderd die [O.] gestuurd had, maar u slaagde erin zich te verstoppen. Ook in Duinkerke, waar u de oversteek wilde maken naar Groot-Brittannië, zaten mannen van [O.], waardoor u besloot naar België door te reizen. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 6 september 2021.

In december 2023 werd uw neef [H.], die met u samenwerkte in uw garage, één dag voordat hij in de rechtbank tegen [A.] zou gaan getuigen, aangereden door een auto toen hij aan het fietsen was.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden, hetzij door [O.], hetzij door [A.].

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten voor: Uw originele paspoort, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele ID-kaart, een fotokopie van het arrestatiebevel dat uitgevaardigd werd tegen u, verschillende aan de door u aangehaalde problemen gerelateerde Facebookberichten van [O.] en reacties hierop, een USB-stick met audiofragmenten waarin u bedreigd wordt, een origineel certificaat om aan te tonen dat u een automekaniker was, foto's en andere fotokopieën om aan te tonen dat uw neef [H.] in uw plaats zou getuigen tegen [A.] en een fotokopie van de klacht die [O.] ingediend had naar aanleiding van de aanval op zijn huis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door ofwel [O.], een officier van de Peshmerga, of door [A.], iemand die u er wilde inluizen voor de door hem gepleegde aanslag op [O.] zijn huis. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Allereerst komt de geloofwaardigheid van uw relaas reeds zwaar onder druk te staan, doordat u niet kan duiden wanneer het huis van [O.] beschoten geweest zou zijn (CGVS, p. 14). Nochtans is de beschieting van [O.] zijn huis de concrete aanleiding geweest van uw beweerde problemen. Bijgevolg kan verwacht worden dat u wel zou kunnen duiden wanneer de aanslag op [O.] zijn huis plaatsvond, quod non.

Verder mag het onder meer ten stelligste verbazen dat u bij de Diensten Vreemdelingenzaken (DVZ), op 28 september 2022, liet optekenen dat u bereid was zich bij de Iraakse autoriteiten aan te geven om er de waarheid te verkondigen maar dit uiteindelijk niet deed omdat de man wiens huis beschoten werd, een mensensmokkelaar / lid van de peshmerga, ermee bedreigd had u te doden (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Op het CGVS verklaarde u echter iets totaal anders. Hier liet u optekenen dat [O.], degene wiens huis aangevallen was door [A.], net wilde dat u zou getuigen tegen [A.]. Sterker nog, [O.] beloofde zelf om u met rust te laten indien u zou getuigen tegen [A.]. U durfde echter niet getuigen - omdat [A.] u dan zou viseren (CGVS, p. 11-12). Het is echter merkwaardig dat u het ene moment verklaarde dat u zichzelf wilde aangeven maar dan niet durfde omdat [O.] u ging doden en later verklaart dat [O.] u verder niet lastig gevallen zou hebben indien u zichzelf aangaf en naar waarheid getuigde tegen [A.]. Uw verklaringen staan haaks op elkaar. Met deze vaststelling werd u geconfronteerd, maar u ontkende bij de DVZ gezegd te hebben dat [O.] u zou vermoorden indien u de waarheid zou vertellen bij de autoriteiten. U beweert gezegd te hebben dat [A.] degene was die zei dat hij u zou vermoorden indien u ging getuigen bij de autoriteiten. Dit antwoord van uwentwege weet echter niet te overtuigen, daar u toen duidelijk sprak over het lid van de peshmerga dat u wilde doden (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5).

Alsook is het enigszins opvallend dat u bij DVZ enkel liet optekenen dat u [O.] vreesde (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.4). Nochtans kan verwacht worden, indien uw huidige verklaringen overeenstemmen met de werkelijkheid, dat u zou laten optekenen hebben dat u zowel [O.] als [A.] vreest (CGVS, p. 11-12, 19). Dat u betreffende dit en het voorgaande strijdige verklaringen aflegt, raakt kant noch wal en doet reeds op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder aan het wankelen gebracht door de door u geschetste gang van zaken. Zo is het an sich al opmerkelijk dat [A.] uw wagen zou gebruiken om criminele feiten te plegen. Echter het meest opvallende is dat nadat [A.] ermee dreigde u te doden indien u zou bekennen dat hij achter de aanval op het huis van [O.] zat, u tegen hem inging door te stellen dat hij niet de man is die u zou durven af te maken (CGVS, p. 11-12). Dat u zo tegen [A.], die op dat moment gewapend was, inging is zeer verwonderlijk. Echter rijst eveneens de vraag waarom [A.] u niet van meet af aan afgemaakt heeft. U was immers de enige die een reële bedreiging vormde voor [A.] op dat moment, zo wist u wat hij gedaan had en u kon tegen hem getuigen. Had [A.] u afgemaakt dan was dit probleem voor hem opgelost. Sterker nog, zoals u zelf stelt zou [O.] toen mogelijks verantwoordelijk gehouden worden voor uw dood, hetgeen een ideaal scenario geweest zou zijn voor [A.] die dan volledig buitenspel bleef (CGVS, p. 18).

Alsook is het frappant dat men eerst slechts een oproeping voor u om te getuigen uitgevaardigd zou hebben alvorens effectief over te gaan tot een aanhoudingsbevel (CGVS, p. 7, 11-12). Dat de peshmerga, zijnde de strijdkrachten van Iraaks-Koerdistan, potentiële betrokkenen bij een aanslag op één van hun officieren zo makkelijk zouden laten ontkomen is absurd en zet nogmaals het weinig aannemelijk karakter van uw verklaringen in de verf. U leefde immers ondergedoken na het incident waardoor u zichzelf erg verdacht maakte waardoor verwacht kan worden, van overheidswege uit, dat ze u zo snel mogelijk zouden willen opsporen en aanhouden (CGVS, p. 16, 17).

Wat het aanhoudingsbevel zelf betreft (Administratief dossier – Groene map, stuk 4) dient nog opgemerkt te worden dat dergelijke stukken enkel bewijswaarde hebben indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Er werd echter vastgesteld dat uw verklaringen betreffende het aanhoudingsbevel niet in lijn liggen met de werkelijke inhoud van het aanhoudingsbevel. U verklaart dat het aanhoudingsbevel jegens u

pas uitgevaardigd werd nadat u Irak had verlaten. U stelt namelijk dat u Irak onmogelijk verlaten zou kunnen hebben indien het aanhoudingsbevel reeds uitgevaardigd was toen u daar nog aanwezig was (CGVS, p. 14). Echter blijkt dat het door u voorgelegde aanhoudingsbevel uitgevaardigd werd op 21 september 2020 (CGVS, p. 17). Merkwaardig genoeg blijkt uit de stempel in uw paspoort, dat u Irak pas verlaten hebt op 10 november 2020 (Administratief dossier – Groene map, stuk 1). Dat u Irak verlaten zou hebben via een officiële grenspost terwijl er al een aanhoudingsbevel tegen u werd uitgevaardigd, is niet geloofwaardig. Op die manier zou u zichzelf immers blootstellen aan een niet te onderschatten risico. Dit doet dan ook vermoeden dat u in werkelijkheid niets te vrezen hebt van de Iraakse autoriteiten. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat corruptie en documentenfraude wijdverbreid is bij de afgifte van allerhande documenten in Irak (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Het aanhoudingsbevel aan sich kan dus geen ander licht werpen op de geloofwaardigheid van uw relaas, wel integendeel.

Tot slot dient aangestipt te worden dat het merkwaardig is dat [H.], uw neef, wel bereid was te getuigen tegen [A.]. Uw neef zou immers geen problemen gekregen hebben indien hij zich afzijdig had gehouden. Als uw neef trouwens wel bereid was te getuigen dan is het volstrekt onduidelijk waarom u zelf niet bereid was te getuigen (CGVS, p. 4-5, 18). Zo zou u immers het probleem met [O.] opgelost hebben en dan diende u enkel nog [A.] te vrezen, iemand waarvan u zelf beweert dat hij het lef niet zou hebben u te doden (zie supra). Dat u nu plots vermeldt dat [H.] ging getuigen en dat hij hierom overreden werd, is gelet op al het voorgaande niet ernstig te noemen (CGVS, p. 6). Dat [H.] pas in december 2023 betrokken raakte bij een ongeval, terwijl uw initiële problemen dateren van 2020, wekt dan ook veeleer het vermoeden dat, als het al effectief heeft plaatsgevonden, dit compleet losstaat van de door u aangehaalde gebeurtenissen (CGVS, p. 18).

De documenten die u voorlegt aangaande [H.] zijn niet bij machte om bovenstaande bevindingen om te buigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 8). Zo kan op basis van foto's niet bepaald worden welke oorzaak aan de basis van dergelijke verwondingen ligt. Alsook weet het document betreffende het gegeven dat [H.] diende te getuigen niet te overtuigen (CGVS, p. 4-5). Zoals reeds aangestipt kunnen documenten enkel verklaringen ondersteunen indien de verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Tevens blijkt uit beschikbare informatie dat de bewijswaarde van Iraakse documenten gering is door de hoge graad van corruptie en documentenfraude die wijdverbreid is bij het verkrijgen van allerhande documenten (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1).

De vele uittreksels van facebookberichten die u voorlegt zijn evenmin bij machte om bovenstaande vaststellingen om te buigen (Administratief dossier – Groene map, stuk 5). Zo wordt u amper genoemd in deze berichten, alsook mag het de nodige verbazing wekken dat [O.] via Facebookberichten zou delen dat u gedood moest worden (CGVS, p. 4). Indien u dood bent zou u immers niet meer kunnen getuigen tegen Ari. Daarnaast merkt het CGVS op dat telkens kort nadat deze berichten gepost werden, er een screenshot van werd genomen. Dat u telkens zo snel een screenshot genomen zou hebben is opvallend en wekt veeleer het vermoeden dat deze zaken specifiek en op uw vraag geplaatst werden, zodat u enig bewijs zou kunnen voorleggen ter staving van uw vermeende problemen. Ook de USB-stick met verbale bedreigingen die u ontvangen zou hebben, (Administratief dossier – Groene map, stuk 6) heeft een gesolliciteerd karakter waardoor de bewijswaarde ervan zeer gering is. Immers eender wie kan dergelijke berichten ingesproken hebben op uw vraag.

Wat u tracht aan te tonen met het gegeven dat een klacht werd ingediend door [O.] tegen [A.] en zijn twee neven is volstrekt onduidelijk (Administratief dossier – Groene map, stuk 9). Hiermee wordt immers geen risico in uw hoofde aangetoond. Alsook stelt het CGVS zich ernstige vragen omtrent het gegeven hoe u dergelijke document verkregen zou hebben. Er kan immers niet aangenomen worden dat dergelijke documenten publiekelijk gedeeld zouden worden, alsook lijkt het gelet op uw verklaringen sterk dat u dit document via [O.] ontvangen zou hebben. Ook dit wekt bijgevolg het vermoeden dat dit document niet authentiek is.

De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen. Zo zijn uw paspoort, nationaliteitsbewijs en ID-kaart indicaties van uw identiteit en herkomst, dewelke in deze beslissing niet betwist worden. Dat u een automekaniker was wordt evenmin betwist, het certificaat dat u hieromtrent voorlegt bewijst echter niet dat u hierom problemen gekregen zou hebben.

Tevens dient aangestipt te worden dat uw gedrag hier in België niet te rijmen valt met de door u aangehaalde vrees. Zo blijkt duidelijk op basis van uw openbaar facebookprofiel, onder de naam waarmee u gekend bent bij de mensen (CGVS, p. 5), dat u momenteel woonachtig bent in Antwerpen (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2). Nochtans had u laten optekenen uit Duinkerke en Italië vertrokken te zijn omdat [O.] daar personen op u afgestuurd zou hebben (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Sterker nog, u hebt zelfs op een gegeven moment verklaard dat u besloten had om naar België te komen omdat dit de enige plek is waar u niet gevonden zou kunnen worden (Administratief dossier – Beslissing tot weigering van verblijf met

bevel om het grondgebied te verlaten). Indien u werkelijk vreest voor uw leven omwille van de door u geschetste situatie kan verwacht worden dat u niet publiekelijk zou delen dat u zich momenteel in Antwerpen bevindt. Dat u dit wel deed, doet dan ook verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw relaas.

Op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten en op basis van de ongerijmdheden in uw verklaringen kan samenvattend gesteld worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u gevisieerd zal worden door [A.] of door [O.] in geval van een terugkeer naar Irak, evenmin maakte u aannemelijk dat uw neef [H.] belaagd werd op de wijze en om de reden die u beschrijft. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de **COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 26 april 2023** (update), beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf ; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf, beschikbaar op of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met

als voornaamste doelwitten het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat tijdens de verslagperiode op hetzelfde niveau bleef als in de periode 2019-2021. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers. De impact van de terroristische organisatie op de veiligheidssituatie liep in vergelijking met de vorige verslagperiode verder terug.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde onttaardt in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiïeten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, onder de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling die een volledig jaar had geduurd kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. Tijdens de verslagperiode heeft de VS verder ingezet op een terugtrekking van haar grondtroepen in Irak. Deze aftocht werd tegen eind 2021 afgesloten, maar betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya te worden beoordeeld.

De noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleimaniya en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig – vormen samen de Koerdische Autonome Regio (KAR) en staan formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG).

Op 25 september 2017 hield de KRG een onafhankelijkheidsreferendum waarbij de absolute meerderheid van de kiezers zich voor de Koerdische onafhankelijkheid uitsprak. Het referendum zorgde voor een conflict tussen de Iraakse centrale overheid en de KRG, waarbij de Iraakse centrale overheid het referendum ongrondwettelijk verklaarde en de Koerdische gebieden tijdelijk isoleerde van de buitenwereld. Tegelijk werden de aanwezig Koerdische troepen door het Iraakse leger en de PMF verdreven uit Kirkuk en grote delen van de zogenaamde betwiste gebieden, waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. De KAR belandde als gevolg van het referendum in een politieke en diepe economische crisis. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olie-inkomsten bepaalt.

De voorbije jaren waren er in de KAR herhaaldelijk protesten over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het aantal burgerslachtoffers bleef bovendien zeer beperkt.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden de afgelopen jaren verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiitische milities omwille van de spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Na de bijna volledige militaire afbouw van de VS en de internationale coalitie in Irak bleven pro-Iraanse milities aanslagen plegen op transporten voor westerse bedrijven en overheden. Op 13 maart 2022 vuurden de Iraanse Revolutionaire Wacht een twaalfstal ballistische raketten af op Erbil waarbij het Amerikaans consulaat werd geraakt. Doorgaans vallen er geen slachtoffers bij deze aanvallen.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI Kurdistan Democratic Party of Iran (KDPI) en PJAK Kurdistan Free Life Party (PJAK), opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. De artillerieaanvallen leiden tot ontheemding binnen de getroffen regio's. In 2022 werden de aanvallen verder gezet en eisten ze eveneens een aantal burgerslachtoffers. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR.

Crimineel geweld, zoals ontvoeringen, moorden en overvallen, komen frequent voor in de KAR.

De voornaamste inbreuk op de veiligheid van burgers in de KAR vormen de Turkse (lucht-)aanvallen op doelen van de Koerdische Arbeiderspartij (PKK). De Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op doelwitten van de in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. De Turkse luchtmacht voerde talrijke aanvallen uit op stellingen van de PKK en ook op de grond kwam het tot gevechten tussen de Koerdische guerrilla en de Turkse landmacht. De Turkse strijdkrachten hebben militaire bases gebouwd op bergtoppen en – ketens en een netwerk van wegen aangelegd om de bases en Turks grondgebied met elkaar te verbinden en de controle over de bezette gebieden te versterken. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking.

In de KAR vonden in de periode van januari 2022 tot februari 2023 een aanzienlijk aantal veiligheidsincidenten plaats, voor het overgrote deel in het kader van het Turkse offensief in het noordelijk grensgebied. De strijdende partijen rapporteerden tevens aanzienlijk aantallen slachtoffers onder hun tegenstanders. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, alsook het aantal burgers dat hierbij omkwam, was evenwel relatief laag.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2022 1.168.619 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De drie provincies van de KAR tellen samen meer dan 600.000 IDP's en staan in de top vier van de provincies die het hoogste aantal IDP's opvangen. IDP's afkomstig uit de provincies Erbil en Dohuk zijn grotendeels teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Er werden geen IDP's geregistreerd afkomstig uit de provincie Suleimaniya.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleimaniya, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

In de EUAA Guidance Note wordt aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in de provincie Suleimaniya, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de situatie in de provincie Suleimaniya thans geenszins van die aard is dat burgers er, louter door hun aanwezigheid, een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Suleimaniya, in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij talrijke documenten heeft neergelegd waarvan hij bijna alle originelen bezit. Volgens hem mag niet zomaar verwezen worden naar de algemene corruptie in Irak zonder te verduidelijken waarom die documenten er dan wel vals zouden uitzien. Hij voegt hierbij toe dat het de asielinstanties toekomt om grondig en nauwgezet de bewijswaarde van elk document te onderzoeken.

Hij voert aan dat hij bij zijn relaas blijft, wat hij meent te kunnen staven aan de hand van zijn voorgelegde bewijsstukken. Hij wijst erop dat hij tussen twee vuren zit, waarbij hij zowel door O. als door A. bedreigd wordt en dat hij dit ook afdoende heeft aangetoond in zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hij is de mening toegedaan dat de weerhouden tegenstrijdige verklaringen geen afbreuk doen aan het bestaan van een arrestatiebevel, waardoor hij bij terugkomst naar Irak kan worden gearresteerd voor de aanslag die hij niet heeft gepleegd.

Hij betreurt het dat de commissaris-generaal oordeelt dat de voorgelegde bewijsstukken een gesolliciteerd karakter hebben. Volgens hem tonen de facebookberichten en de audiofragmenten net de ernst van de bedreigingen aan. Het is volgens hem niet redelijk om die bewijsstukken gewoonweg aan de kant te schuiven.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus verwijt hij de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met het recentere rapport, COI Focus Irak, veiligheidssituatie van 24 mei 2024 en

evenmin met het rapport: COI Focus Irak - Veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR). Uit voorgaande bronnen blijkt volgens hem dat er in zijn regio, Sulaymaniyah nog steeds aanvallen gebeuren tussen verschillende groeperingen, waaronder de PKK en de Turkse overheid, waarbij er ook burgerslachtoffers vallen. Hij besluit dat hij bij terugkeer het slachtoffer zal worden van willekeurig geweld en dat artikel 3 van het EVRM zal worden geschonden.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 22 november 2024 maakt verzoeker een aanvullende nota over, op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij hij volgend nieuw stuk voegt:

- Foto waarop A. te zien is samen met H.D.;
- Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 24.04.2024.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Irak gedood te worden hetzij door O., een officier van de Peshmerga, hetzij door A., die hem er wilde inluizen voor de door hem gepleegde aanslag op het huis van O..

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat zijn vluchtrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties, waardoor geen geloof gehecht kan worden aan de door hem naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) De geloofwaardigheid van verzoekers relaas komt reeds zwaar onder druk te staan doordat hij niet kan duiden wanneer het huis van O. beschoten werd, terwijl dit de concrete aanleiding was voor zijn beweerde problemen;
- ii) De geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen vrees wordt ernstig ondermijnd door zijn tegenstrijdige verklaringen nu (a) het merkwaardig is dat hij bij de DVZ verklaart dat hij zichzelf wilde aangeven, maar dan niet durfde omdat O. hem ging doden en tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat O. hem verder niet lastig gevallen zou hebben indien hij zichzelf aangaf en naar waarheid getuigde tegen A.; (b) het opvallend is dat hij bij de DVZ enkel liet optekenen dat hij O. vreesde, zonder A. te vernoemen;
- ii) De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt verder aan het wankelen gebracht door de door hem geschetste gang van zaken daar (a) het opmerkelijk is dat A. zijn wagen zou gebruiken om criminele feiten te plegen (b) het verwonderlijk is dat hij zo tegen A. inging, die op dat moment gewapend was; (c) de vraag rijst waarom A. hem niet van meet af aan afgemaakt heeft;
- iii) De door verzoeker neergelegde kopie van het aanhoudingsbevel kan geen ander licht werpen op de geloofwaardigheid van zijn relaas, gezien (a) het frappant is dat men eerst slechts een oproeping tot getuigenis zou uitgevaardigd hebben alvorens effectief over te gaan tot een aanhoudingsbevel; (b) zijn verklaringen hieromtrent niet in lijn liggen met de werkelijke inhoud nu het aanhoudingsbevel pas na zijn vertrek werd uitgevaardigd, terwijl hij beweert dat hij Irak niet kon verlaten vanwege het aanhoudingsbevel; (c) uit de beschikbare informatie blijkt dat corruptie en documentenfraude wijdverspreid is bij de afgifte van allerhande documenten in Irak;
- iv) De geloofwaardigheid van verzoekers problemen wordt verder ondermijnd door zijn verklaringen over zijn neef H. daar (a) het merkwaardig is dat H. wel bereid was te getuigen tegen A., terwijl hij geen problemen zou gekregen hebben indien hij zich afzijdig gehouden zou hebben; (b) het volstrekt onduidelijk is waarom verzoeker zelf niet bereid was te getuigen, als zijn neef dit wel was; (c) zijn verklaring dat H. in december 2023 betrokken raakte bij een ongeval, terwijl zijn problemen dateren van 2020, het vermoeden wekt dat dit incident, indien het effectief heeft plaatsgevonden, compleet losstaat van de door hem aangehaalde gebeurtenissen;
- v) De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet bij machte om bovenstaande vaststellingen om te buigen gezien (a) op basis van de foto's van H. niet bepaald kan worden welke oorzaak aan de basis van dergelijke verwondingen ligt; (b) het document, dat A. oplegde om te getuigen, niet kan overtuigen gezien documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, wat hier niet het geval is en Iraakse documenten slechts geringe bewijswaarde hebben door de hoge graad van corruptie; (c) hij amper genoemd wordt in de vele uittreksels van facebookberichten, het mag verbazen dat O. via facebookberichten zou delen dat hij gedood moest worden en het opvallend is dat hij telkens zo snel een screenshot genomen zou hebben; (d) de USB-stick met verbale dreigingen een gesolliciteerd karakter heeft, waardoor de bewijswaarde ervan zeer gering is; (e) er met de klacht die werd ingediend door O. tegen A. en zijn twee neven geen risico in verzoekers hoofde wordt aangetoond en er niet kan aangenomen worden dat dergelijke documenten publiekelijk gedeeld zouden worden; (f) zijn paspoort, nationaliteitsbewijs en identiteitskaart enkel indicaties betreffen van zijn identiteit en herkomst, dewelke in de bestreden beslissing niet betwist worden; (g) het certificaat waarop te lezen staat dat hij automekaniker is niet bewijst dat hij omwille van deze tewerkstelling problemen zou hebben gekregen;
- vi) Er wordt verder afbreuk gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, gezien hij op zijn openbaar facebookprofiel deelt dat hij zich momenteel in Antwerpen bevindt, terwijl hij had laten optekenen uit Duinkerke en Italië vertrokken te zijn omdat O. daar personen op hem zou afgestuurd hebben.

4.3.3. Vooreerst houden verzoekers voorgehouden problemen geen verband met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend een interpersoonlijk conflict dat hij zou

hebben met O., een officier van de Peshmerga, en A., die hem er wilde inluizen voor de door hem gepleegde aanslag op het huis van O en hierin kan geen enkele *nexus* met enige vervolgingsgrond, zoals opgenomen in voormeld verdrag worden ontwaard.

4.3.4. In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker verder geen enkele concrete poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan hem toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat hij echter in het geheel niet doet. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas, waarbij hij stelt dat hij vreest gedood te worden ofwel door O., een officier van de Peshmerga, ofwel door A., die hem er wilde inluizen voor de door hem gepleegde aanslag op het huis van O.. Verzoeker betwist de motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas geenszins, laat staan dat hij ze ontkracht of weerlegt, zodat ze onverminderd overeind blijven en integraal worden overgenomen.

4.3.4.1. Het louter volharden in zijn verklaringen en het wijzen op de door hem neergelegde documenten volstaat niet om de pertinente motieven zoals uiteengezet in punt 4.3.2. onderuit te halen, nu zijn verklaringen gekenmerkt worden door verschillende onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden.

Waar hij de mening is toegedaan dat de commissaris-generaal de door hem neergelegde documenten zomaar ter zijde heeft geschoven omwille van de hoge corruptiegraad in Irak zonder verdere verduidelijking, kan hij geen gelijk worden gegeven. Verzoeker gaat er met zijn kritiek immers aan voorbij dat er wel degelijk een individuele analyse gebeurd is van de documenten, waarbij er gemotiveerd werd zowel naar inhoud als naar de bewijswaarde. Verzoeker brengt geen enkel concreet argument aan dat hierover anders doet oordelen.

Het door verzoeker neergelegde aanhoudingsbevel maakt, zowel naar inhoud als naar bewijswaarde geen gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde niet aannemelijk (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4). Volgens verzoeker werd dit bevel opgesteld op 21 september 2020 (NPO, p. 17). Hij legt uit dat O. initieel een klacht had ingediend zonder zijn naam te vernoemen, maar dat zijn naam aan de klacht toegevoegd werd nadat hij geweigerd had om te getuigen en dat hierdoor het aanhoudingsbevel jegens hem vanaf dan van kracht was. Hij preciseert dat het aanhoudingsbevel pas uitgevaardigd werd toen hij Irak al verlaten had en in Turkije was (NPO, p. 14). Zijn verklaringen zijn echter niet in overeenstemming met de stempel op zijn paspoort (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1), waaruit blijkt dat hij Irak pas verlaten heeft op 10 november 2021. Bovendien, gezien het aanhoudingsbevel dateert van geruime tijd vóór zijn vertrek uit Irak, is het volstrekt onaannemelijk dat hij op legale wijze naar Turkije zou gereisd zijn (NPO, p. 6). Dit geldt des te meer nu verzoeker verduidelijkt dat hij Irak onmogelijk had kunnen verlaten indien het aanhoudingsbevel zou zijn uitgevaardigd op het moment dat hij er nog verbleef (NPO, p. 4, 5, 14). Waar hij vervolgens verklaart dat er op het moment dat hij vertrok uit Irak nog geen aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd, maar dat het louter ging om een oproeping als getuige (NPO, p. 7, 14), kan hij, daar dit strijdt met zijn eerdere gezegden (zie *supra*) evenmin gevolgd worden. Gezien de ernst van deze gebeurtenis, namelijk een aanslag op één van hun officieren, is het tot slot niet aannemelijk dat de Peshmerga zich zouden beperken tot een loutere oproeping als getuige alvorens over te gaan tot het uitvaardigen van een aanhoudingsgeval.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om voorgaande vaststellingen alsook de motieven in dit verband in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, te weerleggen, waardoor deze integraal worden overgenomen.

Verzoeker legt voorts verschillende uittreksels van facebookberichten neer. Hij licht toe dat O. in deze berichten herhaaldelijk spreekt over de gebeurtenis waarbij zijn huis beschoten werd door A., dat O. vermeldt dat het zijn auto was die gebruikt werd voor de aanslag en dat O. wraak zou nemen als hij verzoeker tegen kwam (NPO, p. 4; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5). Zijn overige verklaringen stroken echter niet met de inhoud van die berichten, zoals die door hem beschreven wordt. Hij stelt immers dat zijn familie O. informeerde dat hij niks met het voorval te maken had en dat O. dit klaarblijkelijk geloofde, gezien hij verzoeker louter opdroeg terug te keren en te getuigen dat zijn auto gebruikt werd door A. (NPO, p. 12, 14, 17; "*hij zei tegen mijn moeder dat hij niks tegen mij heeft, mij niet kent, maar gewoon wilt dat ik terugkom en getuig tegen A.*"). In dit verband is het dan ook volstrekt onlogisch dat O. zou oproepen om verzoeker te doden, gezien hij bewijs nodig had in de vorm van verzoekers getuigenis om A. te kunnen doen vervolgen (NPO, p. 13-14). Er kan redelijkerwijze verondersteld worden dat het contraproductief is om een mogelijke getuige die O. zou kunnen gebruiken in zijn zaak tegen A., te laten vermoorden. Bovendien hebben deze facebookberichten slechts relatieve bewijswaarde, gezien de hierop vermelde tijdsaanduiding doet vermoeden dat zij werden opgesteld ten behoeve van verzoekers vluchtrelaas. Zo blijkt dat verzoeker telkens een schermafbeelding genomen heeft kort nadat de berichten geplaatst werden, waardoor zij voorkomen als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure. Verzoeker betwist voorts niet dat de neergelegde USB-stick met verbale dreigingen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk

6; NPO, p. 3) evenmin kan volstaan om zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. De audiofragmenten kunnen immers door eender wie, eender waar en eender wanneer ingesproken zijn, waardoor ook zij een gesolliciteerd karakter bevatten. Waar verzoeker stelt dat de desbetreffende motivering betreuenswaardig is en hij hiertegenover aanvoert dat deze stukken juist de ernst van de bedreigingen aantonen, laat hij na de voorgaande kritiek op dienstige wijze te weerleggen. Hoe dan ook schuift de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, deze stukken niet zomaar aan de kant omwille van een vermoeden van een gesolliciteerd karakter, zij beoordeelt ze wel degelijk naar inhoud.

Zoals op goede gronden toegelicht in de bestreden beslissing kunnen verzoekers overige documenten, voorgaande appreciatie niet wijzigen. Gezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn naam nergens vermeld wordt op de klacht van O. tegen A. en zijn twee neven (NPO, p. 4, AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9), kan dit niet dienen als bewijs om een persoonlijke vrees voor vervolging in zijn hoofde aan te tonen noch ter ondersteuning van zijn relaas. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker dit document in zijn bezit heeft, aangezien redelijkerwijs verwacht kan worden dat dergelijke documenten doorgaans niet openbaar worden gedeeld, nergens wordt aangegeven op welke wijze verzoeker deze in zijn bezit heeft kunnen krijgen en uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen goede relatie met O. onderhoudt (NPO, p. 11-12). Uit de door hem neergelegde foto's van de verwondingen van zijn neef (NPO, p. 5; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8) kan onmogelijk worden opgemaakt in welke omstandigheden deze verwondingen werden opgelopen. Bovendien bieden dergelijke privé-foto's door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld en zijn zij, zowel gelet op hun inhoud als hun zeer relatieve bewijswaarde niet van die aard om het incident waarbij zijn neef zou zijn aangevallen door A. aannemelijk te maken. De bewijswaarde van de oproepingsbrief van zijn neef als getuige (NPO, p. 4-5; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8) is zeer relatief daar het een loutere kopie betreft, daar verzoeker niet kan verklaren waarom zijn neef wel bereid was te getuigen (NPO, p. 4-5) terwijl hij om diezelfde reden vreesde voor zijn leven (NPO, p. 18) en omdat er uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de bewijswaarde van Iraakse documenten gering is, gelet op de wijdverspreide corruptie in het land (AD CGVS, map 6, Landeninformatie, stuk 1). Niet alleen is de bewijswaarde van de bij de aanvullende nota gevoegde foto, die door verzoeker omschreven wordt als 'foto waarop A. te zien is samen met H.D., bijzonder relatief nu dergelijke privéfoto's eenvoudigweg geënceneerd kunnen worden, bovendien kan er niet met zekerheid worden besloten wie erop staat afgebeeld en in welke omstandigheden ze werd genomen. Alleszins kan de foto het relaas van verzoeker niet ondersteunen, nu deze geen informatie bevat over zijn asielrelaas.

Tot slot betreffen de voorgaande documenten allemaal kopieën die gemakkelijk manipuleerbaar zijn door knip- en plakwerk. De documenten die verzoeker in origineel heeft voorgelegd, zijnde zijn paspoort, nationaliteitsbewijs, identiteitskaart en werkcertificaat (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1-3, 7), tonen louter zijn identiteit, herkomst en werkzaamheden aan. Op geen enkele manier spreken deze documenten zich uit over de problemen die verzoeker zou hebben gekend in Irak en de redenen waarom hij zijn herkomstland zou hebben moeten verlaten.

4.3.4.2. De overige motieven van de bestreden beslissing worden door verzoeker onbesproken gelaten. Mede bij gebrek aan dienstig verweer en daar zij pertinent, draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, blijft het geheel van de motieven integraal overeind.

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, is voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en hij niet aannemelijk heeft gemaakt Irak te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend. Verzoeker kan zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 als uit de *Country Guidance: Iraq* van EUAA van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak (NPO, p. 6), *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya, gelegen in de Koerdische Autonome Regio (KAR) moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Suleimaniya geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de EUAA *Country Guidance* over Irak van juni 2022 (p. 48-49; 219)..

De verwijzingen naar rapporten inzake de veiligheidssituatie in Irak in het verzoekschrift (COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van mei 2024 en de COI Focus Irak – Veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR) van 28 september 2023), liggen in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie in de bestreden beslissing, waardoor zij geen ander licht kunnen werpen op voorgaande vaststelling. Alleszins brengt verzoeker geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In het rechtsplegingsdossier kunnen evenmin andere elementen ontwaard worden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient benadrukt dat de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Sorani machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken om over de grond van het beroep te kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO